

Arrest

nr. 242 784 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 mei 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 juni 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 mei 2020 wordt beslist een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: I. (..)

Voorna(a)m(en): I. (..)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 18.07.1991

Geboorteplaats: Berkane

Identificatienummer in het Rijksregister:xxxxxxxxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (..) ANTWERPEN

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam op 15.01.2019 de F-kaart, nadat hij op 26.06.2018 het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie aanvraagde middels een bijlage 19ter in functie van zijn Belgische echtgenote. Mevrouw K. H. (..) (RR: xxxxxxxxx) en betrokkene traden op 19.12.2016 in het huwelijk. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier blijkt immers dat betrokkene en mevr. K. (..) feitelijk gescheiden zijn sinds 26.06.2019.

Daarom dat overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht van betrokkene kan beëindigd worden.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kreeg betrokkene de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Deze brief dd. 02.10.2019 werd aan betrokkene betekend op 7.11.2019. Betrokkene legde naar aanleiding van het onderzoek volgende stukken voor:

- Allerhande stukken met betrekking tot tewerkstelling (arbeidsovereenkomsten, uitzendcontracten, loonfiches, uittreksel KBO, inschrijving Xerius sinds 11.10.2019)*
- Verklaring lidmaatschap bij de mutualiteit dd. 16.10.2019*
- Attest OCMW dd. 22.10.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen steun geniet*
- Deelcertificaat NT2 Breakthrough persoonlijk – richtgraad 1, dd. 22.06.2017 en inschrijvingsformulier Nederlandse lessen NT2 richtgraad 1 dd. 23.08.2018.*
- Attest dd. 24.04.2019 met betrekking tot vervolg opleiding te Berkane in 2012*

Voor wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Betrokkene is gehuwd op 19.12.2016 en is gezamenlijk gevestigd geweest met referentiepersoon tot 26.09.2019. Er is zodoende geen sprake van 3 jaar huwelijk. Ondanks het gegeven er nog geen sprake is van een juridische echtscheiding kan het verblijf van meneer wel degelijk worden beëindigd louter op basis van de stopzetting van de gezamenlijke vestiging. Immers, er is geen gezinscel meer sindsdien en er is nergens in het dossier sprake van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat

aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)". Het einde van de relatie wordt door referentiepersoon bevestigd en betrokkene legt niets voor waar het tegendeel uit zou kunnen blijken.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4° betreft, daaromtrent wordt niets voorgelegd, noch kan iets in die zin blijken uit het dossier. Deze uitzonderingsgrond lijkt evenmin van toepassing te zijn.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan dat hij niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel en dat hij tewerkgesteld is, hetgeen wel degelijk bewijst dat hij werkwilbig is. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Betrokkene legde verder een attest voor met betrekking tot een schoolopleiding dat hij genoten heeft in het land van herkomst. Bij gebrek aan contra-indicaties dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd. Hij kan zijn opgedane werkervaringen, de wil om te werken en zijn in het land van herkomst genoten opleiding aanwenden om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene heeft sinds 26.06.2018 (bijlage 19ter) het verblijfsrecht op basis van zijn Belgische echtgenote. Dit betreft een relatief korte periode. Betrokkene heeft voorafgaand aan deze aanvraag die tot het verblijfsrecht heeft geleid, nog een eerdere aanvraag ingediend. Deze heeft echter geen positief eind gekend. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf. Betrokkene verblijft legaal in België sinds 2018. Zelf stelt hij op 25.04.2016 België ingereisd te zijn. Hiertegenover staat dat hij aldus minstens 25 jaar lang in het land van herkomst of origine heeft verbleven en er is opgegroeid, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke obstakels te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Gelet op zijn leeftijd is het eveneens redelijk te stellen dat hij nog voldoende jong is om de draad van destijds terug op te pikken, of zich aan een nieuwe context aan te passen en een nieuwe start te nemen.

Voor wat de sociale en culturele integratie betreft wordt een verklaring van lidmaatschap bij de mutualiteit op naam van betrokkene dd. 16.10.2019 voorgelegd, een deelcertificaat NT2 Breakthrough persoonlijk dd. 22.06.2017 en een inschrijvingsformulier Nederlandse lessen dd. 23.08.2018. Het hebben van een ziektekostenverzekering en het volgen van Nederlandse lessen in België is echter verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ze kunnen bijgevolg geen blijk geven van een mate van integratie die een beletsel kan vormen voor het beëindigen van het verblijfsrecht.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is, zij zijn inmiddels ook uit de echt gescheiden. Nergens in het dossier is er blijk van een nieuwe relatie die betrokkene eventueel zou hebben aangeknoopt, noch legt hij hier zelf iets van voor. Er is, zoals eerder gesteld, evenmin sprake van minderjarige kinderen in het Rijk.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene niet op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: schending van de formele en materiele motivering, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van art. 42quater Vw.

Artikel 42quater, §1, 4° Vw. bepaalt het volgende:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijfjaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

§4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest."

Aangezien verzoeker zijn verblijfsrecht geniet op grond van een huwelijk schendt verwerende partij haar formele motiveringsverplichting wanneer zij enkel verwijst naar het tweede deel van de tekst van artikel 42quater, §1, 4° Vw. hetwelk de gevallen betreft waarin van een huwelijk geen sprake is. Verwerende partij geeft immers als reden van de beslissing het volgende op:

" Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen".

De tekst van de bepalingen van artikel 42quater, §1, 4° en §4,1° maakt nochtans een onderscheid tussen verschillende situaties, nl., naargelang het geval, de ontbinding/de beëindiging/het ophouden van

- Het huwelijk,

- Het geregistreerd partnerschap dan wel de wettelijke samenwoning of

- De gezamenlijke vestiging

leder van deze situaties wordt onderscheiden door een komma dan wel het woord 'of' in de tekst van de relevante bepalingen zodat niet kan besloten worden dat betrokkene dient te voldoen aan zowel een minimumduur van het huwelijk ten bedrage van drie jaar waarvan één jaar in het Rijk en tegelijkertijd eenzelfde tijdsvoorwaarde dient te vervullen voor wat betreft de gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote. Met andere woorden voegt verwerende partij een voorwaarde toe dan wel wordt één dezer voorwaarden door haar aangewend als een overkoepelende voorwaarde, wat geen juiste toepassing is van de betreffende wetsartikelen.

In die zin verwijst verzoeker naar volgende rechtspraak:

• Arrest van dd. 14.03.2017, nr. 183.856 waarin werd gesteld dat het woordje 'of' er op wijst dat het niet de wil kan zijn geweest van de wetgever om de verschillende hypothesen op basis waarvan in een uitzondering kan worden voorzien gecumuleerd zouden worden, (zie RvV 14 maart 2017, nr. 183.856)

• Arrest dd. 22.10.2018, gekend onder nr. 211.326

Het standpunt van de verwerende partij druist in tegen de wet. Artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet is duidelijk, waar hierin wordt voorzien dat een toepassing van § 1, eerste lid, 4° van deze bepaling niet langer mogelijk is indien de wettelijke samenwoning drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België. (RvV 22 oktober 2018, nr. 211.326)

• Arrest dd. 16.06.2016, gekend onder nr. 169.961

De bewoordingen van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe te stellen dat ze slechts van toepassing is wanneer zowel het huwelijk als de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben geduurd, met andere woorden : nergens blijkt dat het niet zou volstaan dat het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, om gebruik te kunnen maken van de uitzonderingsbepaling. In de betrokken bepaling is duidelijk sprake van "het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging" en het gebruik van het woord "of" zonder meer wijst op het feit dat het gaat om drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen, die overigens elk op zich gelieerd zijn aan de drie hypothesen die het verblijfsrecht hadden geopend. (RvV, 16 juni 2016, nr. 169 961)

In de betrokken bepaling is duidelijk sprake van "het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging" en het gebruik van het woord "of" zonder meer wijst op het feit dat het gaat om drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen, die overigens elk op zich gelieerd zijn aan de drie hypothesen die het verblijfsrecht hadden geopend : de eerste paragraaf van artikel 42quater voorziet de onderscheiden gevallen tot beëindiging van het recht op verblijf: (i) wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, (ii) wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of (iii) wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze drie beëindigingsgronden stemmen overeen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name (i) het huwelijk of het daarmee gelijkgestelde geregistreerde partnerschap, (ii) het geregistreerde partnerschap en (iii) bloedverwanten in opgaande en neergaande lijn die zich bij hun familielid komen vestigen.

De mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen wegens feitelijke scheiding is uitsluitend toepasbaar op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwonen daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

In casu moet dus worden vastgesteld dat, gelet op het eventueel intrekken van het verblijfsrecht van verzoeker op grond van zijn huwelijk, moest worden nagegaan of dat huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan tenminste één jaar op het grondgebied van het Rijk, zonder meer.

Verwerende partij dient in de door haar getroffen beslissing zeer duidelijk te motiveren op welke wettelijke grond zij zich beroept om bepaalde feitelijkeheden te beoordelen. Hierbij dient zij ook de betreffende feitelijkeheden nauwkeurig en vooral op een correcte wijze aan te reiken en uiteen te zetten.

Verzoeker was op het ogenblik van de bestreden beslissing al langer dan drie jaar gehuwd waarvan ook minstens één jaar in België. Verzoeker is immers gehuwd met de referentiepersoon op 19.12.2016.

Verzoeker werd voor de eerste keer ingeschreven op het adres van de referentiepersoon op 26.06.2018. Tot op heden is verzoeker nog steeds gehuwd met de referentiepersoon. Het huwelijk is tot op heden noch ontbonden noch nietig verklaard. Verwerende partij legt deze gegevens zonder meer naast zich neer. Er is in casu nog steeds een minimum aan relatie voorhanden.

Door op deze manier de verstrekkende maatregel die ten aanzien van verzoeker werd getroffen, te motiveren gaat verwerende partij niet alleen bijzonder onzorgvuldig te werk, tevens schendt zij haar formele en materiële motiveringsplicht en anderzijds voegt zij een voorwaarde toe aan de wet waaraan verzoeker dient te voldoen om van de uitzonderingsgrond te kunnen genieten.

Verwerende partij heeft ten onrechte geoordeeld dat verzoeker zich niet in één van de uitzonderingssituaties zou bevinden zoals bepaald in artikel 42quater, §4,1°. Een schending van artikel 42quater, §4,1° van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Verwerende partij is bijgevolg overgegaan tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker op basis van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet zonder evenwel een juiste toepassing te maken van de uitzonderingsregel van artikel 42quater, §4,1° van de vreemdelingenwet terwijl zij nochtans over alle noodzakelijke gegevens beschikte teneinde zich ervan te vergewissen of verzoeker voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde.

Voor de louter interpretatieve waarde, wenst verzoeker tevens te verwijzen naar de volgende rechtspraak:

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak immers geoordeeld dat "het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben" (HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, n.n.g., punt 37; HvJ 13 februari 1985, C-267/83, Diatta, Jur. 1985, 567, punten 20-22 en HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, n.n.g., punt 58)

In de zaak Ogieriakhi betrof het een Nigeriaanse man die was gehuwd te Ierland met een Franse vrouw. Het Hof van Justitie oordeelde het volgende: "Bijgevolg is het feit dat de echtgenoten in de periode van 11 oktober 1999 tot en met 11 oktober 2004 niet alleen hun samenleving hebben beëindigd, maar bovendien met andere partners hebben samengewoond, niet van belang voor de verwerving door Ogieriakhi van een duurzaam verblijfsrecht uit hoofde van artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38.

Aangezien de echtgenoten gedurende voornoemde periode gehuwd zijn gebleven tot januari 2009 in de lidstaat waar Georges haar recht van vrij verkeer uitoefende, kan immers niet worden gesteld dat Ogieriakhi zijn hoedanigheid van echtgenoot van een burger van de Unie die laatstgenoemde begeleidt of zich bij haar voegt, heeft verloren en voldoet hij dus aan de voorwaarden van artikel 7, lid 2, van die richtlijn."(HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, n.n.g., punt 38-39)

In de zaak Diatta stelt verzoekster in het hoofdgeding voor het Hof van Justitie bovendien het volgende: "Zolang het huwelijk bestaat, is een verzoening van de echtelieden theoretisch altijd mogelijk; dit is niet

meer het geval wanneer de echtgenoot geen verblijfsvergunning krijgt en dus gedwongen is het land te verlaten.

Zolang het huwelijk niet door een in kracht van gewijsde gegaan rechterlijk vonnis is ontbonden, hebben bestuursinstanties niet het recht zich een oordeel te vormen over de eventualiteit van een verzoening van de echtelieden of vast te stellen dat de breuk definitief is; anders zou de bestuursinstantie vooruitlopen op de beslissing van de rechter.” HvJ 13 februari 1985, C-267/83, Diatta, Jur. 1985, p.577) In deze zaak dient opgemerkt te worden dat mevrouw Diatta een Senegalese onderdaan was en haar echtgenoot een Fransman. Het Hof van Justitie oordeelde in het voordeel van mevrouw Diatta.

Uit voorgaande kan derhalve eens te meer afgeleid worden dat de hypothesen opgenomen in het artikel 42quater, §4, 1° geen cumulatieve voorwaarden betreffen.

Het eerste middel is gegrond.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de relevante wetsbepaling, met name artikel 42quater van de vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]”

2.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat – aangezien er in casu sprake is van een huwelijk – de verwerende partij geen toepassing kon maken van de beëindigingsgrond dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Ter ondersteuning van haar betoog verwijst verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad. Zij stelt dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing al langer dan drie jaar gehuwd was waarvan minstens één jaar in het Rijk. Zij werd op het adres van haar echtgenote

ingeschreven op 26 juni 2018. Tot op heden is zij nog steeds gehuwd en er is nog steeds een minimum aan relatie voorhanden. Om haar betoog te onderbouwen verwijst de verzoekende partij ook nog naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie betreffende de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

2.6. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij als derdelander gezinshereniging heeft bekomen als echtgenoot van een Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt en waar zij verwijst naar het Unierecht betreft het in casu geen situatie waarop richtlijn 2004/38 van toepassing is, zodat de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42quater van de vreemdelingenwet niet aan de orde is (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Immers betoogt verzoekende partij nergens noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier dat haar Belgische echtgenote haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België.

Artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn omschrijft de *“begunstigden”* ervan als *“iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen”*. De Burgerschapsrichtlijn voorziet dus volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, O. en B.; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een burger van de Unie, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit (in die zin: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43).

Voorts moet worden benadrukt dat in de rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar verzoekende partij verwijst (HvJ 8 november 2012, nr. C-40/11) ook wordt gesteld dat het feit dat een derdelander kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie in de zin van de richtlijn 2004/38/EG, op zich niet impliceert dat hij steeds kan worden beschouwd als *“begunstigde van deze richtlijn”*.

De door haar aangehaalde rechtspraak betreft de uitlegging van de richtlijn 2004/38/EG die niet op verzoekende partij haar situatie van toepassing is. Verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake situaties waar een burger van de Unie gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer in voorliggende zaak kan worden aangewend om te stellen dat verwerende partij de bepalingen van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet – die de mogelijkheid bieden om een verblijfsrecht te beëindigen van een derdelander die dit verblijfsrecht ingevolge een huwelijk verkreeg – niet vermag toe te passen in een zuiver nationale situatie.

Het is wel zo dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling wel aan de orde is ondermeer wanneer in de situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42quater van de vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl. St. Kamer*, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van *“permanent samenwonen”* van de betrokkenen.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Het blijkt ook geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde 'statische' Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "*Belgen op voet van gelijkheid (worden) geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen*" en dat "*de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie*" (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-18, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42quater van de vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn, te dezen niet aan de orde (cfr. RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Evenmin blijkt in casu dat door de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij aan haar Belgische echtgenote het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten.

Artikel 42quater § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing bepaalt dat er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "*het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)*".

Verzoekende partij betoogt wel dat er nog een minimum aan relatie is tussen haarzelf en haar Belgische echtgenote maar zij toont dit geenszins op concrete wijze aan. Zij maakt niet aannemelijk nog een gezinscel te vormen met haar Belgische echtgenote, dit temeer uit de bestreden beslissing blijkt dat de Belgische echtgenote bevestigd heeft dat de relatie met de verzoekende partij beëindigd is. Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote.

De arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar de verzoekende partij nog verwijst hebben voorts geen precedentswaarde.

Waar verzoekende partij nog meent dat zij wel degelijk onder de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet valt omdat zij sinds 19 december 2016 met de Belgische referentiepersoon gehuwd is en zij op dat adres ging wonen op 26 juni 2018 wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing dienaangaande als volgt motiveert:

"Voor wat betreft de uitzonderingsgrond van art. 42quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Betrokkene is gehuwd op 19.12.2016 en is gezamenlijk gevestigd geweest met referentiepersoon tot 26.09.2019. Er is zodoende geen sprake van 3 jaar huwelijk. Ondanks het gegeven er nog geen sprake is van een juridische echtscheiding kan het verblijf van meneer wel degelijk worden beëindigd louter op basis van de stopzetting van de gezamenlijke vestiging. Immers, er is geen gezinscel meer sindsdien en er is nergens in het dossier sprake van een minimum aan relatie tussen betrokkene en referentiepersoon. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de

bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is).” Het einde van de relatie wordt door referentiepersoon bevestigd en betrokkene legt niets voor waar het tegendeel uit zou kunnen blijken.”

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt is er al sinds 26 juni 2019 geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging. Uit niets blijkt dat verzoekende partij tot het moment van de beëindiging van de gezamenlijke vestiging reeds drie jaar gezamenlijk gevestigd was met de Belgische referentiepersoon. Zij is ook pas in het huwelijk getreden met de referentiepersoon op 12 december 2016. Het betoog dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing meer dan drie jaar gehuwd is doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Immers bepaalt artikel 42quater van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat binnen de vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht aan dit verblijfsrecht een einde kan gesteld worden wanneer de gezamenlijke vestiging ophoudt te bestaan, tenzij de gezamenlijke vestiging al drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het Rijk. Er blijkt niet dat verzoekende partij minstens drie jaar gezamenlijk gevestigd is geweest met haar Belgische echtgenote. Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat zij zich in de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet zou bevinden.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote.

2.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting in samenhang gelezen met art. 42quater Vw. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU en als algemeen rechtsbeginsel.

Eerste onderdeel

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en het hoorrecht stelt verzoeker het volgende:

Het EHRM stelt dat er sprake is van bescherming conform artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de relatie tussen verzoeker en referentiepersoon beëindigd is. Er is in casu nog steeds een minimum aan relatie voorhanden.

De beslissing verengt artikel 8 EVRM tot het hebben van familieleden en een amoureuze relatie, terwijl dit artikel een veel ruimer begrip dekt, met name ook andere relaties en in het algemeen het privéleven.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht *audi alteram partem* verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verwerende partij stelde op 05.10.2019 verzoeker de vraag stukken over te maken aangaande zijn actuele toestand. Verzoeker voldeed aan deze vraag door middel van het neerleggen van enkele stukken aangaande zijn arbeidssituatie, attest mutualiteit, attest niet ten laste van het OCMW, attesten Nederlandse taal.

Verwerende partij schendt dan ook duidelijk de hoorplicht in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel door pas op 04.05.2020, in casu zeven maanden na het ontvangen van de bijkomende stukken, over te gaan tot het afleveren van de hier bestreden bijlage 21. Verzoeker verwijst hiervoor naar rechtspraak van de RvV, met name RvV 4 september 2017, nr. 191.379 en RvV 3 februari 2016, nr. 161.245.

Verwerende partij kan aldus niet volstaan met louter te verwijzen naar gegevens overgemaakt meer dan zeven maanden voor de genomen beslissing. Deze handelswijze beantwoordt niet aan het hoorrecht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle actuele elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven.

In die zin wenst verzoeker te wijzen op zijn tewerkstelling bij GLANZER NV (stuk 2). Verder wenst verzoeker te benadrukken dat hij zelfstandig in bijberoep is, dit ook in de schoonmaakindustrie. Verzoeker heeft aldus een hechte band opgebouwd met België zodat hij zijn privéleven hier heeft. Wanneer verwerende partij een correcte invulling had gegeven aan het hoorrecht van verzoeker, zouden deze bijkomende elementen tot een andere beslissing hebben geleid.

Dat verzoeker Nederlandse lessen heeft gevolgd, verschillende attesten heeft behaald, verschillende vrienden en kennissen heeft, verschillende professionele relaties heeft,... valt onder het begrip privéleven.

In verscheidene arresten bevestigde het EHRM dat het hebben van contacten met andere personen en dat ook 'zakelijke' contacten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM. In het arrest van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, oordeelde het Hof in § 29 dat (eigen onderlijning):

"The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle" in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right to establish and develop relationships with other human beings. There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity/ of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time."

Vrije vertaling:

"Het Hof acht het noch mogelijk, noch noodzakelijk om een uitputtende definitie van het begrip 'privéleven' te hanteren. Het zou echter te beperkt zijn om het begrip te beperken tot de 'inner circle' waarin het individu zijn eigen persoonlijke leven kan leiden zoals hij kiest en om de buitenwereld buiten deze cirkel er volledig van uit te sluiten. Respect voor het privéleven houdt tot op zekere hoogte ook het recht in om relaties met andere mensen te vestigen en te ontwikkelen. Er is bovendien geen principiële reden waarom het begrip privéleven zou moeten worden geïnterpreteerd in de zin dat het activiteiten van een professionele of zakelijke aard zou uitsluiten, het is immers tijdens de werkuren dat de meeste mensen een belangrijke, zo niet de grootste mogelijkheid hebben om relaties met de buitenwereld te ontwikkelen. Dit standpunt wordt ondersteund door het feit dat, zoals terecht opgemerkt door de Commissie, het niet altijd mogelijk is om duidelijk te onderscheiden welke van activiteiten van een individu een deel van zijn professionele of zakelijke leven vormen en welke niet. Zeker in het geval van

een persoon die een vrij beroep uitoefent, wiens werk een essentieel onderdeel van zijn leven vormt in die mate dat het onmogelijk wordt om te weten in welke hoedanigheid hij optreedt op een bepaald moment in de tijd. "

Verzoeker benadrukt dat gelet op het geheel van bovenstaande feitelijke elementen samen, hij een duurzame lokale verankering heeft in België.

Uit het bovenstaande volgt dat wanneer verzoeker zijn verblijfsrecht verliest, hij tevens zijn reeds opgebouwd privéleven, te verstaan vooreerst zijn bijzondere sociale en affectieve banden met familieleden, vrienden en kennissen en bovendien zijn reeds opgebouwde professionele relaties verliest. Deze aantasting van zijn privéleven zou een schending van artikel 8 EVRM betekenen.

Toch stelt verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende:

"Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene niet op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan."

Deze stelling getuigt van een ernstige schending van het redelijkheidsbeginsel in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM nu de door verzoeker voorgelegde stukken niet ernstig werden beoordeeld (zie infra: Tweede onderdeel).

Deze handelswijze schendt tevens het zorgvuldigheidsbeginsel (zie infra: Tweede onderdeel).

Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat verweerder hier gebruik heeft gemaakt van een stereotiepe motivering zonder een zorgvuldig onderzoek te voeren naar degelijke ernstige en objectieve elementen...

Tweede onderdeel

Artikel 42quater, §1, 3e alinea Vw. bepaalt het volgende:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)"

Artikel 42quater, §4, laatste lid en §5 Vw.:

"(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. "

Op 05.10.2019 werd verzoeker uitgenodigd documenten bij te brengen om verwerende partij toe te laten te handelen overeenkomstig artikel 42quater, §1,3e al. Vw. en waaruit blijkt dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 42quater, §5 Vw..

Verzoeker maakte de volgende documenten over aan verwerende partij:

- Stukken betreffende tewerkstelling (arbeidsovereenkomsten, uitzendcontracten, loonfiches, uittreksel KBO, inschrijving Xerius sinds 11.10.2019)
- Verklaring lidmaatschap bij de mutualiteit dd. 16/10.2019
- Attest OCMW dd. 22.10.2019 waaruit blijkt dat verzoeker geen steun geniet
- Deelcertificaat NT2 Breakthrough persoonlijk - richtgraad 1, dd. 22.06.2017 en inschrijvingsformulier Nederlandse lessen NT2 richtgraad 1 dd. 23.08.2018
- Attest dd. 22.04.2019 met betrekking tot vervolgopleiding te Berkane in 2012

Verwerende partij heeft geen waarde gehecht aan de door verzoeker voorgelegde documenten, in het bijzonder aan de stukken betreffende de tewerkstelling van verzoeker.

In ieder geval heeft verwerende partij de voorgelegde stukken en de waarde ervan niet juist beoordeeld. Dit blijkt duidelijk uit de volgende stelling van de verwerende partij:

"Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene niet op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. "

Verwerende partij negeert de feitelijke situatie waarin verzoeker zich bevindt, met name het feit dat verzoeker zelfstandig in bijberoep is. Daarnaast werkt verzoeker tevens bij GLANZER nv en spreekt hij ondertussen goed Nederlands. Deze humanitaire redenen dienen mee in overweging genomen te worden nu verzoeker dreigt zijn opgebouwde professionele relaties in België te verliezen.

Uit bovenstaande blijkt derhalve duidelijk dat verzoeker, integendeel tot wat de verwerende partij beweert, in de tijdspanne dat hij zich legaal in het Belgische Rijk bevindt, de nodige inspanningen levert teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving en tevens dat hij hier voorsnog in slaagt.

Er dient dan ook te worden besloten dat verwerende partij niet op een correcte wijze en met de vereiste zorgvuldigheid is overgegaan tot beoordeling van de feiten met betrekking tot zijn sociale, professionele en culturele integratie.

Nochtans dient verwerende partij te voldoen aan haar materiële motiveringsplicht. Dit houdt in dat de motivering draagkrachtig dient te zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., nr. 43.852 van 12.08.1993 en R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Dat verwerende partij vervolgens het zorgvuldigheidsbeginsel in acht dient te nemen, hetgeen inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient gestoeld te zijn op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een bestuur dus de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007).

Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat verwerende partij haar beslissing tot het intrekken van het verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker op een afdoende wijze heeft behandeld en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Conform artikel 42quater, §4, laatste lid van de vreemdelingenwet diende verzoeker vervolgens aan te tonen een "werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. "

Wat dit aspect betreft heeft verzoeker niet de kans gekregen de stukken betreffende zijn actuele tewerkstelling over te maken. Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen hoger uiteengezet werd onder het eerste onderdeel, afdeling hoorrecht. Verwerende partij heeft deze actuele situatie aldus geenszins correct kunnen beoordelen in het licht van artikel 42quater, §4, laatste lid Vw. nu de bestreden beslissing dateert van 04.05.2020 en het uitgeoefende "hoorrecht" van oktober 2019. Dit temeer nu verzoeker tot op heden nog steeds werkzaam is én als arbeider én als zelfstandige.

Het middel is gegrond en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Conclusie

Verwerende partij geeft in haar motivering van de bestreden beslissing geen enkele blijk rekening te hebben gehouden met de concrete omstandigheden van de voorliggende situatie. Vooreerst stelt zij beroep te kunnen doen op artikel 42quater §1, 4° van de vreemdelingenwet, daar waar zij dit enkel kan op grond van een verkeerde interpretatie van de zinsnede "of er is geen gezamenlijke vestiging meer".

Ten tweede negeert zij vakkundig de toepasselijkheid van artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet, waardoor duidelijk wordt dat zij haar beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft genomen. De verwerende partij beperkt zich tot een stereotiepe motivering zonder ernstig rekening te houden met de concrete elementen in onderhavig dossier.

Dergelijke motivering voldoet niet aan plicht tot omzichtigheid die op de staat rust, zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing in strijd met artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat verwerende partij niet alle feitelijke elementen uit het dossier in rekening heeft gebracht, getuigt van een zeer onzorgvuldige behandeling van voorliggend dossier. Bovendien heeft verwerende partij de bestreden beslissing onvoldoende materieel gemotiveerd.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.9. Uit artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 7 november 2019 kennis heeft genomen van een brief van de gemachtigde van de minister, waarin haar werd medegedeeld:

"In het kader van het onderzoek met betrekking tot uw verblijfsrecht volgens artikel 42quater, §1, 4° (van de wet van 15.12.198 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en om onze dienst toe te laten om na te gaan of er aan de naleving

van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van uw verblijfsrecht is voldaan, vragen wij u overeenkomstig artikel 42quater, §5 nieuwe bewijsstukken over te maken (..)”

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoekende partij hierop de volgende stukken heeft voorgelegd:

“- Allerhande stukken met betrekking tot tewerkstelling (arbeidsovereenkomsten, uitzendcontracten, loonfiches, uittreksel KBO, inschrijving Xerius sinds 11.10.2019)

- Verklaring lidmaatschap bij de mutualiteit dd. 16.10.2019

- Attest OCMW dd. 22.10.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen steun geniet

- Deelcertificaat NT2 Breakthrough persoonlijk – richtgraad 1, dd. 22.06.2017 en inschrijvingsformulier Nederlandse lessen NT2 richtgraad 1 dd. 23.08.2018.

- Attest dd. 24.04.2019 met betrekking tot vervolg opleiding te Berkane in 2012”

2.10. Verzoekende partij voert in het middel in concreto echter aan dat de verwerende partij zeven maanden heeft gewacht na de ontvangst van de door haar voorgelegde stukken om de bestreden beslissing te treffen. Zij voert daarbij aan dat aldus een beslissing werd genomen, zonder dat zij werd gehoord, met betrekking tot haar meest actuele situatie. Zij voert aan dat zij daarbij had kunnen wijzen op haar tewerkstelling bij G. NV. Zij is daarnaast ook zelfstandige in bijberoep.

2.11. De Raad merkt evenwel op dat de bestreden beslissing reeds rekening houdt met het feit dat verzoekende partij tewerkstelling heeft in België. Verzoekende partij zet echter niet uiteen waarom het feit dat zij thans tewerkgesteld is bij G. NV en daarnaast nog als zelfstandige in bijberoep werkt, in casu een element vormt dat had kunnen leiden tot een andersluidende beslissing. Verzoekende partij geeft ook geen enkele verdere uitleg met betrekking tot deze tewerkstelling noch biedt zij enige verklaring waarom zij dit element alsnog niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij ter kennis had kunnen brengen. Nogmaals benadrukt de Raad dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekende partij in België tewerkstelling heeft en geoordeeld heeft dat het hebben van een job geen afdoende bewijs van integratie is in de zin dat het de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. Zij stelt verder vast dat verzoekende partij op economische actieve leeftijd is en er geen contra-indicaties zijn waardoor zij niet in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Door thans opnieuw te wijzen op het feit dat zij in België tewerkgesteld is, toont de verzoekende partij de kennelijke onredelijkheid van voormelde beoordeling niet aan.

2.12. Verzoekende partij voert verder aan dat geen waarde werd gehecht aan de door haar voorgelegde documenten, waarbij zij nogmaals haar tewerkstelling benadrukt, minstens stelt verzoekende partij dat de waarde van de door haar voorgelegde stukken niet juist werden beoordeeld.

2.13. In de bestreden beslissing wordt omtrent de door verzoekende partij voorgelegde stukken als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan dat hij niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel en dat hij tewerkgesteld is, hetgeen wel degelijk bewijst dat hij werkwilbig is. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Betrokkene legde verder een attest voor met betrekking tot een schoolopleiding dat hij genoten heeft in het land van herkomst. Bij gebrek aan contra-indicaties dient geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd. Hij kan zijn opgedane werkervaringen, de wil om te werken en zijn in het land van herkomst genoten opleiding aanwenden om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene heeft sinds 26.06.2018 (bijlage 19ter) het verblijfsrecht op basis van zijn Belgische echtgenote. Dit betreft een relatief korte periode. Betrokkene heeft voorafgaand aan deze aanvraag die tot het verblijfsrecht heeft geleid, nog een eerdere aanvraag ingediend. Deze heeft echter geen positief

eind gekend. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene rechten zou kunnen putten uit illegaal verblijf. Betrokkene verblijft legaal in België sinds 2018. Zelf stelt hij op 25.04.2016 België ingereisd te zijn. Hiertegenover staat dat hij aldus minstens 25 jaar lang in het land van herkomst of origine heeft verbleven en er is opgegroeid, waardoor het redelijk te stellen is dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Nergens uit het dossier blijken er onoverkomelijke obstakels te zijn om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Gelet op zijn leeftijd is het eveneens redelijk te stellen dat hij nog voldoende jong is om de draad van destijds terug op te pikken, of zich aan een nieuwe context aan te passen en een nieuwe start te nemen.

Voor wat de sociale en culturele integratie betreft wordt een verklaring van lidmaatschap bij de mutualiteit op naam van betrokkene dd. 16.10.2019 voorgelegd, een deelcertificaat NT2 Breakthrough persoonlijk dd. 22.06.2017 en een inschrijvingsformulier Nederlandse lessen dd. 23.08.2018. Het hebben van een ziektekostenverzekering en het volgen van Nederlandse lessen in België is echter verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Ze kunnen bijgevolg geen blijk geven van een mate van integratie die een beletsel kan vormen voor het beëindigen van het verblijfsrecht.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is, zij zijn inmiddels ook uit de echt gescheiden. Nergens in het dossier is er blijk van een nieuwe relatie die betrokkene eventueel zou hebben aangeknoopt, noch legt hij hier zelf iets van voor. Er is, zoals eerder gesteld, evenmin sprake van minderjarige kinderen in het Rijk.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene niet op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

De Raad merkt op dat er wel degelijk een inhoudelijk beoordeling wordt gemaakt van de door verzoekende partij voorgelegde elementen. Door de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat deze elementen niet op hun waarde werden beoordeeld, doet verzoekende partij slechts getuigen van een andere beoordeling dan de verwerende partij, maar daarmee maakt zij geenszins op concrete wijze aannemelijk dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij betwist immers niet dat er geen leeftijdsgebonden of medische bezwaren zijn om terug te keren naar het herkomstland. Evenmin betwist zij dat zij op economische actieve leeftijd is en tewerkgesteld kan worden in het herkomstland. Ook laat verzoekende partij geheel onbesproken de vaststelling dat haar verblijf in België in relatie tot haar verblijf van minstens 25 jaar in het herkomstland kort is en dat aldus kan aangenomen worden dat zij nog voldoende verbondenheid voelt met haar land van herkomst en zij aldaar opnieuw de draad kan oppikken of een nieuwe start nemen.

Verzoekende partij blijft slechts hameren op haar tewerkstelling in België en het feit dat zij ondertussen goed Nederlands spreekt, maar zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij deze elementen in overweging genomen en toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze beslist heeft dat deze elementen het treffen van de bestreden beslissing niet in de weg staan. De verwerende partij betwist overigens ook niet dat verzoekende partij tot op zekere hoogte geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Zij meent evenwel dat deze integratie niet dermate is dat verzoekende partij niet terug kan naar het herkomstland. Gelet op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken en die uitvoerig werden besproken in de bestreden beslissing kan de Raad geen kennelijke onredelijkheid in deze beoordeling ontwaren.

2.14. Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM als volgt bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor, zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in

de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Wat betreft het hebben van een gezinsleven betoogt de verzoekende partij dat er nog steeds een minimum aan relatie is tussen haarzelf en haar Belgische echtgenote. Evenwel blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat verzoekende partij dit niet aannemelijk maakt. Bijgevolg toont zij niet aan dat zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft op het Belgische grondgebied. Een schending van artikel 8 EVRM op dat vlak wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij betoogt verder dat zij een privéleven heeft op het Belgische grondgebied. De Raad wijst er evenwel op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de verblijfsduur van verzoekende partij in België, met haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar economische situatie en haar culturele en sociale integratie in België en de banden met het land van herkomst. De Raad verwijst naar de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Verzoekende partij betoogt slechts dat de bestreden beslissing een schending van haar privéleven inhoudt en dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke, sociale en economische belangen, maar zij maakt met dergelijk betoog geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde aspecten inzake haar privéleven over het hoofd heeft gezien of daaromtrent niet terdege heeft gemotiveerd. De Raad verwijst voor zover als nodig naar de bespreking hoger.

Een schending van artikel 8 EVRM inzake haar privéleven blijkt evenmin.

2.15. De bestreden beslissing past voorts geen Unierecht toe en dus kan verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat trouwens niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Wat betreft de aangevoerde schending van het hoorrecht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, herhaalt de Raad dat verzoekende partij bij brief van 2 oktober 2019 werd uitgenodigd om *"in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980 nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende zijn huidige situatie"*. Tevens werd hierin gewezen op de mogelijkheid om bewijsdocumenten over te maken aangaande een eventuele schrijvende situatie, dan wel bewijsdocumenten aangaande humanitaire elementen, zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij heeft naar aanleiding van dit schrijven diverse stukken overgemaakt aangaande haar tewerkstelling, scholing en integratie. Aldus had zij de mogelijkheid om alle volgens haar nuttige elementen en stukken ter kennis te brengen aan het bestuur. De Raad ziet dan ook niet in waarom verwerende partij verzoekende partij nogmaals diende te horen. Een schending van de rechten van verdediging waarvan het hoorrecht deel uitmaakt wordt dan ook niet aangetoond.

2.16. Waar verzoekende partij tenslotte nog verwijst naar artikel 42quater, §4, laatste lid van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich op dit artikel niet dienstig kan beroepen nu het daarin gestelde enkel geldt in combinatie met de voorwaarde dat verzoekende partij doet getuigen van een gezamenlijke vestiging van minstens drie jaar, hetgeen blijkens de bespreking van het eerste middel niet het geval is.

2.17. Verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER